

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. A., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **JUDr. Matějem Šedivým**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. dubna 2021 č. j.: CPR-37207-3/ČJ-2020-930310-V236

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 15. 10. 2020 č.j. KRPA-268366-12/ČJ-2020-000022-SV tak, že byly části výroku ve znění: „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jeden) rok.“ a „Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č.

326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ nahrazeny zněním: „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 (šest) měsíců.“ a „Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbývající části bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítá, že správní orgány chybně vymezily neoprávněný stav, tj. jednání, pro které bylo žalobci právní vyhoštění uloženo.
3. Žalobce má za to, že v jeho případě nedošlo k neoprávněnému pobytu, neboť do 2. října 2020 pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s přihlédnutím k ust. § 63 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále též jen „zákon“) a počínaje dnem 3. října 2020 pobýval na území České republiky na základě biometrického cestovního dokladu.
4. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a shromážděný spisový materiál s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. K námitce žalobce spočívající v pobytu na základě biometrického cestovního dokladu žalovaný uvedl, že žalobce biometrický cestovní doklad nepředložil. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

6. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Žalobce byl dne 14. 10. 2020 kontrolován hlídkou Policie ČR na pracovišti Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kam se dostavil za účelem podání žádosti o podnikatelské vízum. Pro podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
9. Z informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Praha 1, ze dne 14. 10. 2020 se podává, že platnost zaměstnanecké karty žalobce

zanikla dne 4. 8. 2020 podle ust. § 63 odst. 1 zákona a že ke dni 14. 10. 2020 neprobíhá žádné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území České republiky.

10. Z výsledků lustrace osoby žalobce vyplývá mimo jiné to, že ukončil pracovní poměr u společnosti SURA & CO s.r.o. ke dni 5. 6. 2020.
11. Ve správním spise je rovněž založena barevná kopie cestovního pasu žalobce, kterážto ovšem nevykazuje znaky biometrického pasu.
12. Dne 15. října 2020 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce sám do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do České republiky dne 1. 2. 2020 přes Maďarsko a Slovensko a od té doby se zdržoval jen v České republice. Přicestoval na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Zamýšlel pobývat na území České republiky do konce platnosti zaměstnanecké karty a následně si podat žádost o prodloužení. V době výsledku nikde nepracoval. Nebyl si vědom svého pobytu na území České republiky bez platného povolení. V době svého výsledku neměl podanou žádnou žádost o povolení k pobytu. Ke svým osobním poměrům dále uvedl, že bydlí v Praze 1 v pronajatém bytě, jehož majitele nezná. Je bezdětný a svobodný. Celou rodinu má na Ukrajině. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. Chodí jen do práce. Zdravotní pojištění nemá. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. Celou rodinu má na Ukrajině. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobce vyjádřil tak, že má v případě vyhoštění možnost bydlet u své rodiny, kde má zajištěné zázemí. Nevidí žádnou překážku pro vycestování na Ukrajinu, kde mu nic nehrozí. Vycestuje dobrovolně.
13. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím zčásti změnil rozhodnutí nalézacího správního orgánu, jak je popsáno v bodě 1 shora.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
16. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 5. 8. 2020. To se podává z lustrací v příslušných informačních systémech a z informace Ministerstva vnitra ze dne 14. 10. 2020. Ve správním spise naopak nemá oporu žalobní námitka spočívající v tom, že pracovní poměr žalobce

byl ukončen dne 3. srpna 2020 a platnost jeho zaměstnanecké karty tak měla skončit dne 2. října 2020. Žalobce zde sice odkazuje na dohodu o skončení pracovního poměru ze dne 3. srpna 2020, avšak tato dohoda se ve správním spise nenachází a žalobce sám ji k důkazu nenavrhoval, aby ji předložil. Toto skutkové tvrzení žalobce tak tedy nelze mít za prokázané.

17. Totéž platí i o tvrzení žalobce v tom směru, že je držitelem biometrického cestovního dokladu. Ve správním spise je založena kopie cestovního pasu žalobce, z níž nijak nevyplývá, že by se mělo jednat o biometrický cestovní pas. Žalovaný rovněž výslovně popřel, že žalobce ve správním řízení předložil biometrický cestovní doklad. Žalobce za této situace v žalobě nenavrhoval provedení důkazu biometrickým cestovním dokladem, jehož má být držitelem, a rovněž tento ani kopii soudu nepředložil. Proto soudu nezbylo než vyjít z toho, že tvrzení žalobce o tom, že je držitelem biometrického cestovního dokladu, zůstalo neprokázáno.
18. Zdejší soud tedy s ohledem na shora uvedené nesdílí názor žalobce, že by správní orgány chybně vymezily neoprávněný stav, jak uvádí v žalobě. Soud přitom nemá žádné pochybnosti o zjištěném stavu věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu, když ohledně skutkových tvrzení žalobce vychází z toho, že by jistě nebyl žádný problém, aby správní orgánům anebo alespoň zdejšímu soudu předložil onu dohodu o ukončení pracovního poměru ze dne 3. srpna 2020 a biometrický cestovní doklad, pokud by tyto doklady skutečně existovaly. Z ust. § 3 správního řádu rovněž nevyplývá bez dalšího povinnost správních orgánů vyvracet tvrzení účastníka řízení, která jsou v rozporu s obsahem správního spisu, avšak nejsou účastníkem řízení ničím doložena ani osvědčena.
19. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správně a dostatečně se zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
20. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
21. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku uložena při dolní hranici zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona a žalovaným následně ještě snížena na šest měsíců, tj. o rovnou polovinu. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR soud ve zvolené konečné délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

VII. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 10. června 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce